

פשעים

האם חוסלו

ה"סיציליאנים"?

בעולם התחתון הישראלי כינו אותם בשם "הבת"ימים". אנשי משטרה הגנו להגדרים כהכנופיה של לביא. הם עצמם אהבו לקרוא לעצמם בשם הסיציליאנים.

הם היו אחת מכנופיות הפשע המאורגנות והנועזות ביותר שנועדו איפעם בישראל.

מדי כמה שבועות היתה המשטרה מביאה חלק מהם לבית המשפט. אחרי כל פשע שבוצע באיזור תל-אביב, משוד נועז ועד לרצח בחוגי העולם התחתון, היו העקבות מובילים אליהם. אלא שחוקרי משטרת תל-אביב לא הצליחו לגייס די הוכחות

25 שוטרים מזוינים גויסו כדי לשמור עליהם.

בסוף השבוע שעבר נראה היה כי המש"טרה תיאלץ להרים ידיים, ובית המשפט ישחרר שוב את החמישה, שטענו כי הגי"עו לחוף פלמחים אחרי שבילו שם בקומ"ץ יזן לילה קודם לכן.

אבל ביום הראשון השבוע הכינה המש"טרה הפתעה. חוקרי מחוז המרכז גילו בצריף ערוב בפרדס ליד רחובות את כל הכסף שנשדד מבנק לאומי, ארזו בחב"י לזר, ומחסן שלם של נשק חם, בו השתמשו השודדים. אמודאי שירד לים בחוף פלמחים, לא הרחק מהמקום בו נעצרו החמ"י, גילה נשק שהוחבא מתחת לסלע במים. היה ברור: מישהו מהסיציליאנים נשבר ז"שר".

מישהו ישלם בחייו. חוקרי מרחב המרכז יכלו לשפסף ידיהם בהנאה. מול כשלונויה של משטרת מחוז תל-אביב



חשודים בשוד הרוש ולביא

23 מעצרים בשנה

בפיענוח תעלומות פשע, הם קצרו הצלחה מרעיושה. אמר ניצב מישנה עזרא גולדברג, מפקד המרחב: "רביפקד שמעון סביר הוא תלמיד שלי. עבדנו בעבודת צוות. הוצאנו למירוף את כל אנשינו שהיו בתחנות והיו מסוגלים למיבצע. עצרנו מכוניות פרטיות בכבישים וגייסנו אותן כדי שיהיה לנו מספיק רכב. ייתכן שאם היינו מקב"לים את הידיעה על השוד חמש דקות מוקדם יותר, היינו מצליחים לתפוס את השודדים על חם".

לדעתו של גולדברג ניסים לביא הוא מפקד הכנופיה אך לא המוח המתכנן מאחורי מבצעה. לדעת החוקרים אין ספק שמאחורי אנשי הכנופיה מסתתרת אישיות או גוף מתכנן.



האמוראי שודה נשק מתחת לפצע בחוף פלמחים

מי ישלם בחייו?

כי אנשי הכנופיה אלימים ונועזים, אינם ברמה שכלית המאפשרת להם תכנון כה מדויק ומפורט של שוד, שלדעת החוקרים תוכנן במשך כחודשיים. האם יצליחו אנשי המשטרה להביא להרשעת אנשי הכנופיה? האם יכלו ניסים לביא, שבשנה האחרונה בלבד נעצרו כ-23 פעמים כחשוד במעשי פשע אך שוחרר מחוסר הוכחות, לשנות מאסר ארוכות? ואילו בחוגי העולם התחתון מנבאים כי אין זה סוף הפרשה. מישהו מלחשים שם, יצטרך לשלם בחייו, בעד הצלחתה חסרת-התקדים של משטרת מרחב המרכז.

הם לא הכסף ולא הנשק בו בוצע השוד. אבל זהותם היתה מספקת כדי לעצור אותם מיד. בין החמישה היו שניים הידועים עים כראשיה של כנופיית בתים: ניסים לביא ורחמייה הרוש.

אחד נשבר ז"שר". ככל שהתארכו הימים נדמה היה שהמשטרה שוב נכשלה.

כאשר הביאו את ניסים לביא (21), רח"מים הרוש (25), אורי מורחי (22), חיים האדי (25) ובן-חור דויד (23) לבית המשפט, חששה המשטרה כי חבריהם שנותרו חופשיים ינסו לשחררם כמות.

(המש"ט מעמוד 23)

"אתם תהרגו אותו! אתם תהרגו אותו!" זה החזיק אותי שיהרר אותי פתאום, רץ וברח לעבר הגדר, שניים וחצי מטר מהיכן שכל העסק התרחש. השני רץ מיד אחריו והשלישי נעלם יחד איתם. ראיתי אותם קופצים אחד אחד מעל הגדר אל תוך השביל שמוליך לוואדי. התאוששתי איך שהוא מהמכות שקיבלתי או שפשוט אני אדם עקשן, וירדתי דרך שביל סלול במקביל למסלול הבריחה שלהם. הספקתי להשיג את הטיפוס הראשון על הר שילי שמוביל לוואדי. הוא מעד כנראה כי ראיתי אותו כפוף.

כשהוא ראה אותי הוא הסתובב אלי ור"הוציא אקדח. היינו במרחק של מטר וחצי זה מזה — הוא בנינה ואני על השביל. הוא כיוון את האקדח כלפי ואמר ברצף גות: "אני הורג אותך."

מה הם חושבים להם

באותו הרגע דא חשבתי על כלום ובאופן אינסטינקטיבי הסתובבתי ור"חורתי לרחוב. לעמוד מול אקדח מכונן ועיניים רצחניות לא נעים אפילו לשוטר לשעבר ובלש פרטי בהווה. אז פשוט חזרתי לבניין הדואר. שם גשתי את הרבי סמל, ורועד כולי מכל אשר אירע, סיי פרתי לו במהירות ואמרתי שצריך לרוץ אחריהם ולעצור אותם.

תגובת הרבי-סמל היממה אותי עוד ירי תר. הוא לא הבין או עשה את עצמו לא מבין על מה הדחיפות ואמר לי כל הזמן — תירגע, תירגע זה יהיה בסדר. כשי ארמתי לו שלא חשוב איך שאני מרגיש — החשוב הוא לרדוף אחרי הפושע עם — הוא ענה לי, "אני לא יכול לעשות זאת... אני צריך קודם להבין מה בדיוק קרה... אני לא יכול סתם ככה לרידוף אחריהם".

"לאחר מהם יש אקדח?" אמרתי, "צריך לרדוף אחריהם — אבל להיזהר כי יש לו אקדח." ואז השטר עונה לי: "אתה בטוח שזה לא אקדח צעצועים?" "אין שרבי-הסמל הזה ידבר באדישות כזאת ושקט כזה! הוא צריך להתבייש! שוטר צריך להיות איתו ולא להתחיל ל-עכב דברים! הם יברחו — צריך לרדוף אחריהם!" אני אומר לו, והשוטר ממשיך להרגיע אותי ואפילו נותן לי סיגריה.

בקיצור, איך שהוא, באיטיות גמורה הוא ירד איתי לתחילת הוואדי ובאלו בחן את המקום מלמעלה. "לא כדאי לרדת כי הוואדי עמוק וקשה יהיה לרדת", הוא אמר. הוא הציע שנסרוק את הסביבה, בטח על מנת שיהיה לו דיווח שהוא טיפל בענייני. הסריקה היתה לצאת ידי חובה — שום דבר רציני. הייתי בניידת כששמעתי קול מהמיקוד ושאלו אם החוקרים הם בני המיעוטים ואם השוטר בטוח שבאמת הייתה קיפסה ואולי סתם איזה סיכסוך אישי? מה פתאום סיכסוך אישי? אני חר"שב שכבר או המיטרה כאילו החליטה לא לייחס לעניין כל חשיבות ואני פשוט לא מבין את זה.

אחרי הכל, אני הייתי שוטר, ומה פתי אום שאתלונן על איזה סיכסוך? מה הם חושבים להם? שם? שאני סתם מתלונן? אני פשוט ער ללכל דבר ורוצה את טובת הציבור.

"טיפול כושל"

כשיו הצטרפה אלינו ניידת כילש משטרה והסמ"ר שלה, גם הוא יריד שלי מאז שעבדנו יחד במיש"טרה. ביקש ממני להראות לו עקבות של החשודים בנינה. הראיתי לו את העקבות היפה שהם קפצו מעל הגדר והמקום בו האחד מהם מעד וכיוון אלי את האקדח. שני מפקדי הניידות, עד כמה שהבנתי, אמרו שהם יסרוקו בקפדנות את כל הר-איזור ואני נסעתי במכוניתי לתחנת הר-מיטרה להגיש עדות.

הגעתי לבנין המיטרה ומה אני רור"אה? שתי הניידות כבר עמדו שם — כאילו מעולם לא יצאו מהמקום! בהצר המטה הבחנתי בסגן-ניצב פרנקל המשמש במיטרת חיפה בשלושה תפי-קדים: סגן-מפקד המרחב, דובר מיטרת חיפה, וראש-לישכת-החקירות של מר"חב חיפה. הוא היה לבוש פאר, כי באר"תו ערב, מסתבר, ערבו לכבודו בעיריית חיפה. מיסכה והוא בטח התכונן למאורע הגדול. הוא ראה אותי אך לא אמר דבר.

לא שאל אפילו לשלומי. אני בטוח שהוא כבר ידע מה שקרה.

מהו להון, אצל הסמל החוקר ספרתי בדיוק מה שקרה ותיארתי את ההשודים. לאור חשיבות המקרה ביקשתי מהסמל להציג בפני ובפני המזכירה שלי את אל-בוים-הפושעים, שאפשר יהיה לזהות או-חם מהר לפני שהם יעלימו את האקדח. על כך אמר לי הסמל באדישות: "לא צריך. חוץ מזה הינום לא עובדים במח"לקה". הוא אומר לי, "הדבר יכול לחכות". הרגשתי שאני מתפוצץ על הרשלנות וה-טיפול הכושל. הסמל יצא עם העדות שלי לליוון משרד המפקד שלו. חזר לאחר כ-3 דקות ואמר לי בפשטות: "אוקי. אתה יכול ללכת. גברנו".

"אולי גם תגבה עדות מהמזכירה שלי — היא עדת ראיה", הצעתי. "לא צריך" הוא פטר אותי, "מספיק העדות שלך".

עכשיו אני בעצם נוכח שבאמצע היו שני טלפונים ויש לי כל הרושם שהם דיברו על העניין שלי. לא יכולתי להבין עם מי הוא מדבר — אך התגובות שלו היו קצרות, בסדר, אוקי. זה יהיה בסדר", וכן הלאה. אני מנחש שאמרו לו בטלפון לא לייחס לעניין חשיבות. אולי אני טועה, אך לאור ההתרחשויות מותר לי להעלות השדות, נכון?

הסתגרותי ובכיתי

המשטרה יצאתי מוועד וכשר באתי הביתה פשוט הסתגרתי בחדר ובכיתי. הרגשתי משהו שחונק אותי. הייתי כל כך מאוכזב מהטיפול וידי היו כבולות. המקרה שקרה איתי הרי נוגע ישירות לציבור וכולנו יודעים שבתקופה האחרונה לא חסרים פרעות והתפרעויות למיניהן, והמיטרה עושה מזה כאילו כלום לא חשוב והכל יכול לחכות!

לא יכולתי להירגע. איני יודע אפילו איך הצלחתי לא להשוב על הכאבים ה-פיסיים, כי פתאום מצאתי עצמי עובד את הבית. נכנס למכונית, ומתרוצץ בעיר מ-מקום למקום להפש את הבריונים. באותו היום התקשרה שוטרת אלי ל-משרד וביקשה מהמפקדה שלי שאבוא ל-זהות באלבום הפושעים, ביום שישי את אלה שהתקיפו אותי. מתוך שיקול פרטי שלי מצאתי לנכון לא להופיע, שלא ל-בר על זה ששכבתי חולה ואחוז כאבים. לאחר שהבנתי שהמשטרה לא מייחסת ל-עניין שום חשיבות לא מצאתי טעם לבוא לעזור להם.

בהתחלה חשבתי שרק שני אנשי הניי-דת התרשלו. אך כשהגיעו אלי התגובות של פרנקל בהודעתו לעיתונות — הגעתי למסקנה שהעניין כאן יותר עמוק. פרנקל אמר שאני סתם שיקרתי, שלא היה נסיון שוד, שאני סתם מעורר סביבי פרסומת! בהודעתו הוא ביקש מהמעורבים בסיכסוך האישי, כך הוא קרא לזה, לבוא לת-עדות! המיטרה עושה הכל על מנת ל-שטש את העניין, זה מכאילי.

המשרד שלי עוסק בחקירות משרדיות וכלכליות ומפורסם גם בלי עזרת המי-טרה.

הבריונים השתלמו

כל העניין התבשרה אצלי שני-אה למיטרה, ובמיוחד לפרנקל, ש-מנסה לעשות ממני צחוק. שמרתי כל זה זמן יחסים טובים איתם. והייתי מוסר להם כל ידיעה שהייתי מגלה, עכשיו כבר לא, להיפך!

השבחתי את המשרד שלי מהעבודה ור-אני לא מתכוון לזוז עד לביור העניין. יש לי שני עורכי-דין ואני מתכוון לתבוע את פרנקל על הוצאתי-דיבה. אני רוצה גם להגיש נגד מיטרת חיפה צו-על-תנאי, שיבדקו את כל התיקים שיש ב-מיטרה ויראו איזה טיפול הם קיבלו.

מתפקדי המיטרה להגן על הציבור, אך הצורה בה המיטרה מתייחסת לתלור-נות מעוררת אצלי חשד שעוד מעט יגיע הזמן בו כל בעל זרוע יעשה כבתוך שלו, האזרה הרגילי ינסה שלא לראות ולא ל-מוע. כי הוא יודע שלא יזכה לעזרת של מיטרה. הבריונים משתלטים על העיר. מצידו אני ממשיך להפש את הבריונים, בלי עזרת המיטרה. סרקתי שוב את הר-וואדי ומצאתי עיתון ורעלי טביעת כף רגל. החלטתי לא למסור את המימצא ל-ידי המיטרה. אם למוסד "הנכבד" הוק לא איכפת להפקיר אותי לבריונים! לי לא איכפת לא להיות אותי לעזר!